

като свѣтулки въ тъмната нощъ. Отвремениавреме пролайваха селски псета, за да покажатъ, че сж вѣрни на своитѣ стопани. Майката вървѣше по калдърѣменитѣ улички съ надежда да намѣри сина си. Никжде го нѣмаше. Като че бѣше потъналъ въ дънъ земя. Най-после се спрѣ предъ общината. Горе, стоята на кмета свѣтѣше. Майката се понадигна и видѣ кмета приведенъ да работи. Тѣмко когато се реши да отиде при него, тя чу гласъ, който сякашъ излизаше изподъ земята:

— Мамо-о-о-о! Азъ съмъ тука-а-а-а! Помогни ми-и-и-и!

Майката помисли, че сънува. Когато гласътъ се обади за втори и за трети пжтъ, тя се увѣри, че това не бѣ сънъ. Заогледа се неспокойно наоколо. Тъмнината ѝ прѣчеше да вижда. Снопчето лжчи, що падаше отъ кметската стая, освѣтяваше сградата на читалището. Но оттамъ гласътъ не излизаше. Отъ кжде ли се обажда? Майката, може, би дълго щѣше да се лута, ако гласътъ не се обади сега съ пояснения:

— Мамо, азъ съмъ затворенъ въ избата. Не ме ли виждашъ? Ей ме задъ решетката.

Майката тутакси се наведе предъ малкия прозорецъ и улови разтреперенитѣ ржце на своя палавникъ.

— Синко, дотамъ ли я докара? — проплака майката.

Две майчини сълзи капнаха по ржцетѣ на малкия затворникъ.

Майката не можеше да понася повече това и тичешкомъ се запжти къмъ кмета. Той отговори на поздрава, безъ да вдигне очи. Роговитѣ му очила на носа показваха, че той тази вечеръ има важна и неотложна работа. Едва когато майката проплака и се замоли, той трепна като пружина, изправи се и, както винаги, енергично, съ махане и на дветѣ си ржце, заговори:

— Разбрахъ, вие сте майка на Гоша. Той днесъ къмъ четири часа е влѣзълъ въ градината на Ивана Полигановъ и е изскубалъ много лукъ. Когато поискалъ да побѣгне съ лука, стопанинътъ го хваналъ. Ето, лукътъ въ онзи жгълъ!

Майката погледна и остана като втрещена. Тя нѣмаше сила да каже нито дума. Краката ѝ се огъваха. Едва се удържа.

Кметътъ свали очилата си, изкашля се и продължи;

— Твоятъ синъ е наказанъ за едно денонощие въ избата. Не се опитвай да го освобождавашъ сега! Дума да не става!

Майката отвори уста, но гласъ не се чу.

— Ще дойдешъ утре вечеръ да си го вземешъ. Знай, че това е за твое и негово добро. Бжди твърда! Не показвай слабостъ!

Сега майката отново доби сили и успѣ да каже:

— Но азъ, господинъ кмете, какво не съмъ правила, за да го оправя въ пжтя...

— Знамъ, всичко знамъ, азъ събрахъ сведения... — отвърна кметътъ важно. — Азъ знамъ всичко, какво става въ това село, въ всѣка кжща... А сега — довиждане! Право въ кжщи, безъ да се обаждашъ на момчето!

Като каза това, кметътъ седна на своя столъ, сложи рого-